

dimarts - 3 d'Agost del 87.

Estimat Maniu: Gràcies a Déu
que se'ns puelcom de tu! És ben cert
que abis veig supranos. Y no pas per
res particulars perquè sempre sóc
jo qui et dic que no esquivis
fies que en tingues ganes; però
abís téus una mema de ran-ran
que en fies desitjar més la teua
carta. Se fet un peredís molt
d'haver-te escrit la meua danc-
ra. Jemís que et giraris de cara
a la paret (per no dir d'esquena
a mi) i en faries monos, reals o
figurats. És el que vulguis. Avís
seris incapas fins de deucavante
clenàcia.

de la teua carta m'ha deixat
perplexe! Sies que téus molt in-

aquella que vas sacrificar
Havia d'èsser molt bonica i en pòs
mà bona i m'és per
deu elegit...!

seriu una altra carta com
on parlaves de la teua Sachina

Ah! parlava; la nota la veig entrapan.

teris a trobar-te ho' demà? Per al-
tra banda dius que has d' exercir
a casa tua. Per tant ells no venen.

F' han de fer quelcom demà?

Has d' anar, taurinatins, a Barcelona?

Estic tan escamada amb tu que
em fas mal pensar. No volchs dir-
ho a la teva nit?!

Profaria millor dir-li alguna.

El que és c mi se m' escapa sem-
pre i no trobo la manera d'a-
parar-la ni de fer-li dir mai res.

No creus que sigui jo qui li
fa dir que no et recordes de mi. És
ella per fi te enfada. Un casu

amí cada vegada que entra em diu
molt avolotada que tu li has demanat
altra vegada novis. Gràcies i que us
divertiu forç, a costa meua!

Estic ho', una mica cataplana
però em fa l'efeta que és pose.

Adieu Pràxiu; reconciliat ben
aviat amb Maddalè; ja l'empuro. I des-
prés, si pots, amb mi. Mencel